

Sygn. akt I PK 250/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa H. R.

przeciwko S. Spółce z o.o. w R.

o dopuszczenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 września 2014 r. (w którym przywrócono powoda H. R. do pracy w warunkach obowiązujących przed zawarciem porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę) i oddalił powództwo skierowane przeciwko S. Spółka z o.o. w R..

Sąd odwoławczy dokonał następujących ustaleń faktycznych. Powód w dniu 26 maja 2014 r. świadczył pracę na rzecz pozwanego pod wpływem alkoholu. Około godziny 16 wychodził chwiejnym krokiem z jednej z hal. Nie zatrzymał się na

wezwanie pracownika ochrony i zaczął uciekać, ukrywając się na hali produkcyjnej. Następnie powód po wyjściu z zakładu pracy udał się do samochodu zaparkowanego ok. 15 metrów od bramy wjazdowej. Został zawrócony i poddany badaniu alkomatem. Miał czerwone przekrwione oczy, chwiał się, czuć było od niego alkohol. Tłumaczył, że spożył znaczną ilość winogron. Badanie wykazało 1,66 promila alkoholu w organizmie. Powód nie kwestionował wyniku. Pracodawca zaproponował mu rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, na co powód się zgodził. Nie grożono mu w trakcie dokonywania tej czynności.

W przedstawionych okolicznościach faktycznych Sąd drugiej instancji stwierdził, że nie zaszły przesłanki umożliwiające uchylenie się przez powoda od skutków oświadczenia woli (o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron) z powołaniem się na bezprawną groźbę (art. 87 k.c.).

Skargę kasacyjną wywiódł powód. W jego ocenie doszło do naruszenia:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dowolną i arbitralną ocenę oraz pominięcie istotnej części zebranego materiału dowodowego przez Sąd drugiej instancji, a polegającej na zdeprecjonowaniu istotnej okoliczności dotyczącej wykonania badania na zawartość alkoholu w organizmie przy pomocy urządzenia pomiarowego nie posiadającego ważnego świadectwa legalizacji, a tym samym nie dającego podstaw do poczynienia na tej podstawie wiążących ustaleń faktycznych oraz prawnych i pominięcie tej okoliczności w treści uzasadnienia orzeczenia, a następnie przyjęcie jako udowodnione, znajdowanie się przez powoda w czasie pracy i podczas jej wykonywania na terenie zakładu pozwanego w stanie nietrzeźwości co tym samym skutkowało przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do ustaleń Sądu Rejonowego co do bezprawnego postępowania pozwanego a polegającego na bezprawnym nakazaniu powodowi, który zakończył pracę i opuścił teren zakładu pracy przez pracowników ochrony pozwanego powrót do zakładu pracy i poddanie się badaniu na zawartość alkoholu w organizmie przy użyciu aparatu nie posiadającego ważnego świadectwa legalizacji, tym samym wykluczającego możliwość przyjęcia wyniku pomiaru za wiarygodny, prawidłowy i miarodajny, tym samym zdeprecjonowanie istotnej

okoliczności w sprawie co do legalności postępowania powoda, a tym samym ważności dokonanych ustaleń,

- art. 52 § 1 k.p. w zw. z art. 2 k.p. w związku z art. 22 § 1 k.p. przez przyjęcie, że zachodziły podstawy do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy,

- art. 87 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 30 § 1 pkt 1 k.p. przez błędne przyjęcie, że oświadczenie woli powoda dotyczące rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron nie zostało złożone pod wpływem groźby bezprawnej.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na oczywistą jej zasadność, która wynika z podniesionych zarzutów, w szczególności zaś na nie uznaniu za bezprawne nakazanie pracownikowi powrotu do zakładu pracy i wykonanie czynności polegających na dokonaniu pomiaru zawartości alkoholu w organizmie urządzeniem nie posiadającym ważnego świadectwa legalizacji, który zakończył wykonywanie pracy i opuścił przez nikogo nie zatrzymywany teren zakładu pracy i tym samym za nieważne, co stanowiło naruszenie przepisów mające istotny wpływ na wynik spraw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że podstawy zaskarżenia nie są trafne (a tym bardziej oczywiście uzasadnione). Z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna nie może zostać oparta na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów. Już z tego względu uchybienie art. 233 § 1 k.p.c. nie jest oczywiście uzasadnioną podstawą skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji nie naruszył też art. 328 § 2 k.p.c. Aby to zrozumieć trzeba wspomnieć o dwóch okolicznościach. Po pierwsze, nieuwzględnienie przez sąd odwoławczy określonej kwestii faktycznej narusza art. 382 k.p.c. (którego powód nie przywołuje), nie wpływa natomiast na prawidłowość zastosowania art. 328 § 2 k.p.c., który zakreśla tylko ramy konstrukcyjne uzasadnienia wyroku, nie wiąże się jednak z oceną materiału dowodowego. Po drugie, powództwo polegało na uchyleniu się od

skutków własnej czynności prawnej. W rezultacie, to czy alkomat posiadał atest nie miało wpływu na przesłankę z art. 87 k.c., czyli bezprawną groźbę. Przy ocenie wystąpienia tej wady oświadczenia woli ważne jest wyłącznie, czy decyzja pracownika dotknięta była kwalifikowanym defektem. Oznacza to, że w sytuacji, w której pracownik nie znajdował się pod wpływem alkoholu, a jego zgoda na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron nie była wymuszona groźbą bezprawną, jego powództwo nie jest uzasadnione. W tym kontekście trzeba przypomnieć, że zdaniem Sądu odwoławczego powodowi nie grożono (tym bardziej bezprawnie). Znaczy to tyle, że uchylenie się przez niego od skutków oświadczenia woli nie jest możliwe.

Nie zmieniając nurtu rozważań, staje się jasne, że podstawa skargi odwołująca się do naruszenia art. 87 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 30 § 1 pkt 1 k.p. nie jest oczywiście uzasadniona. Wychodzi ona z założenia, że wobec powoda stosowano groźbę bezprawną, co nie znajduje pokrycia w wiążących Sąd Najwyższy ustaleniach faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powołanie w skardze kasacyjnej na art. 52 § 1 k.p. w związku z art. 2 k.p. w związku z art. 22 § 1 k.p. jest o tyle niezrozumiałe, że przepisy te nie były przez Sąd Okręgowy stosowane. Nie jest przecież sporne, że umowa o pracę z powodem nie została rozwiązana bez wypowiedzenia z winy pracownika. W rezultacie pewne jest, że zarzut ten nie decyduje o kierunku rozstrzygnięcia, zatem również nie wypełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł, aby w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne albo potrzeba wykładni przepisów budzących rozbieżności lub wątpliwości. Dlatego zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z regułą z art. 98 § 1 k.p.c.